R 5555

அன்பின் இராஜரீகப் பிரமாணம்

THE ROYAL LAW OF LOVE

“அன்றியும், பலமுள்ளவர்களாகிய நாம் நமக்கே பிரியமாய் நடவாமல், பலவீனருடைய பலவீனங்களைத் தாங்க வேண்டும். நம்மில் ஒவ்வொருவனும் பிறனுடைய பக்திவிருத்திக்கேதுவான நன்மை உண்டாகும்படி அவனுக்குப் பிரியமாய் நடக்கக்கடவன். கிறிஸ்துவும் தமக்கே பிரியமாய் நடக்கவில்லையே”–ரோமர்15:1–3.

தேவனுடைய பிள்ளைகளாக நம்மில் ஒவ்வொருவரும் கிறிஸ்துவில் உள்ள நம் சுயாதீனத்தினால் மற்றவர்கள் காயப்படாமல் இருக்க கவனமாய் இருக்கவேண்டும். ஏனெனில் இது அன்பின் பிரமாணத்தால் கடிந்து கொள்ளப்படும். இந்தக் கருத்தை ரோமாபுரியில் உள்ள சபைக்கு எழுதின நிருபத்தில் அப்போஸ்தலர் தெளிவாக வலியுறுத்துகிறார். கர்த்தருடைய பிள்ளைகள் அனைவரும் ஒரே மாதிரி “விசுவாசத்தில் பலமுள்ளவர்களாக” இல்லை என்பதை அவர் குறிப்பிடுகிறார். விசுவாசத்தில் பலவீனமாயுள்ள சிலரால், இயேசு நம் மீட்பராக இருக்கிறார் என்பதை பார்க்க முடிந்தாலும், புத்திரர்களாக கிறிஸ்துவில் பெற்றுள்ள சுயாதீனத்தை இன்னும் உணர்ந்து கொள்ள முடியவில்லை. ஒருவர் தன்னுடன் ஒத்துப்போகிற எதையும் உண்பதற்கு சுயாதீனம் இருக்கிறதை உணர்ந்துகொள்கிறார். அதேசமயம் பலவீனமாக இருக்கிற மற்றொருவர், சில பிரமாணத்தை மீறாதபடிக்கு தன்னில்தானே சிந்தித்து, காய்கறிகளை மட்டும் உண்கிறார். சில கிறிஸ்தவர்கள், நம் கர்த்தர் மாமிசம் உண்டதை மறந்துவிட்டு, மாம்சம் சாப்பிடுகிற சகோதரர்களைக் கண்டிக்கின்றனர். மனசாட்சியின் முழு சுயாதீனத்தை மற்ற ஒவ்வொருவருக்கும் கொடுக்க நாம் கற்கவேண்டும். பலமுள்ளவர் பலவீனரை இழிவாகக் கருதக்கூடாது, பலவீனமானவர்கள் தங்களைக் கொண்டு மற்றவர்களை நியாயந்தீர்க்கவும் கூடாது. தேவன் நம்மைப்போலவே மற்றவர்களையும் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார். அவருடைய ஊழியத்தில் அவர்களை ஆசீர்வதித்ததன் மூலம் தம் ஏற்றுக்கொள்ளுதலை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார் என்பதை அறிந்துகொள்வதே நம்மில் ஒவ்வொருவருக்கும் போதுமானதாக இருக்கவேண்டும்.

நாட்களைக் கடைப்பிடிப்பது குறித்தும் இதுபோன்றே இருக்கிறது. அப்போஸ்தலர் கூறுவதைப்போல ஒருவர் ஒரு நாளை மற்றவைகளுக்கும் மேலாக (விசேஷமாக) மதிப்பிடுகிறார். அதே சமயம் மற்றொருவர் ஒவ்வொரு நாளையும் ஒரே மாதிரியாகவே மதிப்பிடுகிறார். ஒவ்வொருவரும் தனது சொந்த மனதின் உறுதியை முழுமையாக நிறைவேற்றட்டும். அதாவது தனக்கான தேவனுடைய சித்தமாக இருக்கும் என்று அவன் நம்புகிற எதுவாயினும் அதை செயல்படுத்தட்டும்.“அவனவன் தன் தன் மனதிலே முழு நிச்சயத்தை உடையவனாய் இருக்கவேண்டும்” என்று அப்.பவுல் வலியுறுத்தும்போது, தேவனுடைய பிள்ளைகள் எல்லோருக்குமான அவருடைய சித்தம் என்ன என்பதை மனதில் தீர்மானிக்கவேண்டும் என்பதையும், அப்படியானால் சரியோ தவறோ அவரது கருத்தைப் பற்றிநிற்க சகோதரர்களின் கருத்தை கேட்பதற்கோ அல்லது சிந்திப்பதற்கோ விருப்பமற்றவர்களாக இருக்கவேண்டும் என்பதையும் அவர் அர்த்தப்படுத்தவில்லை. அதற்கு மாறாக, கிறிஸ்துவின் முழு சுயாதீனத்திற்குள்ளான வளர்ச்சியை வலியுறுத்தி, பலவீனர்களுக்கு பலமுள்ளவர்களின் தரப்பில் காண்பிக்கவேண்டிய பொறுமை மற்றும் அக்கறையைக் குறித்து ஆலோசனை கூறுகிறார். அவர் பலமுள்ளவர்களை அங்கீகரித்து, மாம்சம் உண்ணுதல், ஒய்வுநாளை கடைப்பிடித்தல் போன்றவற்றில் தங்களையே அடிமையாக நினைக்கிற சகோதரரை பலவீனமானவர் என்று தெளிவாகக் கூறுகிறார்.

பலவீனருக்கான அன்பு மற்றும் அக்கறை

இருப்பினும், பலவீனமான சகோதரர் பிரமாணத்தை கடைப்பிடிப்பதற்கும் இவ்வாறு தேவனுக்கு முன்பாக தன்னைத்தானே நீதிமானாக்கிக் கொள்வதற்கும், கிறிஸ்துவின் மீட்பின் வழியை புறக்கணிக்கிறதற்குமான ஒரு முயற்சியாக இல்லாமல், மாறாக அப்படிப்பட்ட சடங்குகள் மற்றும் பழக்கவழக்கங்கள் அல்லது அமைப்பு விதிகளினால் தான் கட்டுண்டவனாக இருக்கவேண்டும் என்று நம்மை மீட்பர் விரும்புகிறார் என்று நினைப்பதன் காரணத்தினால், அப்படிப்பட்ட ஒரு அடிமைத்தனத்தை உற்று நோக்கினால், அப்போது பலமுள்ள ஒருவர் அவருடைய மனசாட்சி சார்ந்த பலவீனத்தில் தொடர்வதற்கோ அல்லது அதை வெளிச்சம்– போட்டுக் காட்டவோ, அதை சாதாரணமாக்கவோ கூடாது. மாறாக அவரை ஒரு சகோதரனாக ஏற்றுக்கொண்டு , ஒழுங்குமுறையிலும் அனுபவத்திலும், கிருபையிலும் அறிவிலும் வளருதல் ஆகியவை மற்ற சகோதரர்கள் மிக விரைவாக அடைந்த அந்த சுயாதீனத்திற்கு அவரை படிப்படியாக கொண்டுவரும் என்று நம்பவேண்டும் என அப்போஸ்தலர் அறிவுரை கூறுகிறார்.

மாம்சம் புசிக்கிறதும் மதுபானம் பண்ணுகிறதும் மற்றெதையாகிலும் செய்கிறதும் உன் சகோதரன் இடறுகிறதற்காவது தவறுகிறதற்காவது பலவீனப்–படுகிறதற்காவது ஏதுவாயிருந்தால் அவைகளில் ஒன்றையும் செய்யாமலிருப்பதே நன்மையாய் இருக்கும் (ரோமர்14: 21) என்ற அப்போஸ்தலருடைய அறிக்கையிலுள்ள ஆவிக்குள்

முழுமையாக நுழைந்திருக்கிற பலம் உள்ளவர்கள், அவர்களுடைய மனசாட்சி அனுமதித்ததை அவர்களே மறுத்து, மாபெரும் ஆசீர்வாதத்தை பெறுகிறார்கள். கிறிஸ்துவும் தமக்குப் பிரியமாய் நடக்கவில்லை என்ற போதகரின் அடிச்சுவடுகளை அவர்கள் பின்பற்றுகிறார்கள் என்பதை கூடுதலான அளவில் அவர்களால் உணரமுடியும். ஆனால் பரிகாசத்தினாலும் செல்வாக்கு செலுத்துவதினாலும், பலமுள்ள சகோதரர் உணர்ந்துகொள்ளாத ஒரு சுயாதீனத்தை பயன்படுத்துவதற்கு அவரை பலவந்தப்படுத்த முயற்சிப்பாரானால் அது அவர்களை பாவத்துக்குள்ளாகும்படி கட்டாயப்படுத்தும். எனவே பலவீனமான சகோதரர்களை அவர்களுடைய மனசாட்சிகளின் சுயாதீனத்திற்கே விட்டுவிடவேண்டும். கிறிஸ்துவுக்குள் விடுதலைபெற்ற மனிதர்களாக அவர்களின் முழு சிலாக்கியங்கள் பற்றி புரிந்துகொள்வதற்கு அவர்களை படிப்படியாக பயிற்றுவிக்கிறதின் நம்பிக்கையில், அன்பு மற்றும் சத்தியத்தின் செல்வாக்குகள் மாத்திரமே தாங்கும்படி அவர்கள் மீது கொண்டுவரப்படவேண்டும்.

தேவனுடைய வார்த்தையின்மீது உணவு ஊட்டுவதால் குழந்தைப் பருவத்தின் பலவீனத்திலிருந்து பூரண புருஷனுக்குரிய பலத்துக்கு முடிந்தஅளவு சீக்கிரமாக வளர்ச்சியடையவும், ஒவ்வொருவரும் கிருபையிலும் அறிவிலும் வளருவதற்கும் தேடுகிறார்கள். ஒவ்வொரு அங்கத்தினரும் கர்த்தருடைய சித்தத்தைக் குறித்து தங்கள் சொந்த மனதின் உறுதிப்பாடுகளைநிறைவேற்றுகிறார்கள்.இவ்வாறுகிறிஸ்துவின் சரீரம் அன்பு மற்றும் ஒற்றுமையில் நிறைந்திருக்கும்.

குறிப்பாக நாட்களைப் பார்ப்பது, வளர்ச்சியின் ஒரு குறைபாடாக அப்போஸ்தலர் குறிப்பிட்டு, "நாட்களையும் மாதங்களையும் காலங்களையும் வருஷங்களையும் பார்க்கிறீர்களே. நான் உங்களுக்காகப் பிரயாசப்பட்டது வீணாய்ப் போயிற்றோ என்று உங்களைக் குறித்து கவலையாய் இருக்கிறேன்" என்று கூறுகிறார் (கலாத் 4 :10,11). தேவனுடைய புத்திரர்களின் சுயாதீனத்தை ஒருமுறை அறிந்திருந்து, ஆனால் தவறான போதனையின்மூலம் மறுபடியும் அடிமைத்–தனத்துக்குள் இப்போது போயிருக்கிறவர்களை இங்கு அவர் முகவரியிட்டுக் கூறுகிறார். அவர்கள் தேவனுடைய புத்திரர்களின் சுயாதீனத்தில் வளரவில்லை, மாறாக பணிவிடைக்காரர் நிலைமையை நோக்கி பின்செல்லுகிறார்கள் என்பதை ஒரு சாட்சியமாக அவர்களைக்குறித்து அப்.பவுல் உணர்ந்திருக்கிறார். மேலும் இந்த புத்திரருக்குரிய சுயாதீனத்தைக் காத்துக்கொள்வதில் பலவீனம் மற்றும் தோல்வியடைதல் ஆகியவை – கிறிஸ்து நம்முடைய பாவங்களுக்காக தம்மையே ஒப்புக்கொடுத்தார் என்ற இந்த சுவிசேஷத்தை மறுப்பதற்கும், நியாயப்பிரமாணத்தை அவர்கள் கடைப்பிடித்தால் கிறிஸ்து அவர்களை இரட்சிப்பார் என்ற ஒரு நம்பிக்கையற்ற மாற்றுப்பொருளை சுவிசேஷமாக ஏற்றுக்கொள்வதற்கும்கூட அவர்களை வழிநடத்தக்கூடும் என்று அவர் பயந்திருந்தார்.

ஆனால் தேவனுடைய புத்திரர்களில் சுயாதீனமே மகிமை நிறைந்ததாய் இருக்கிறது. அதன் முழுமையில் அதை நாம் கிரகித்துக்கொள்ள கர்த்தர் நமக்கு உதவுவதால் நிலைத்து நிற்போமாக. இருப்பினும் அதே நேரத்தில், கிறிஸ்துவில் நாம் பெற்றுள்ள ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட நிலைப்பாட்டின் பரந்த விரிவான பார்வையை பெறக்கூடிய உயர்ந்த நிலையை இன்னும் அடையாதவர்களுக்கு அனுதாபத்தையும் அன்பையும் விரிவுபடுத்துவோமாக. இவ்வாறாக பலவீனமான சகோதரர்களின் பலவீனங்களை, வழியில் நடக்கும் நம்முடைய கூட்டாளிகளை நாம் தாங்குகிறோம். இப்படியாக நாம் அன்பின் பிரமாணத்தோடு இசைவில் இருக்கிறோம்.

சுய தியாகத்தின் அழகு

சுயநலம் என்பது இந்த உலகின் ஆதிக்கம் செலுத்துகிற கொள்கையாக இருக்கிறது என்ற கருத்தை அப்போஸ்தலர் நம் கவனத்திற்கு கொண்டுவருவதாக தெரிகிறது. ஜனங்கள் பொதுவாக அடிக்கடி அநீதியாகவும் சில சமயங்களில் நீதியாகவும் தங்களையே பிரியப்படுத்தத் தேடுகிறார்கள், ஆனால் மற்றவர்களை வெறுமனே புறக்கணிக்கிறார்கள். கிறிஸ்தவர்கள் ஒரு வித்தியாசமான வழிமுறையை எடுக்கவேண்டும் என்று அவர் சுட்டிக்காட்டுகிறார். நாம் கிறிஸ்துவின் கொடியின் கீழ், அதாவது அன்பின் கொடியின் கீழ் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறோம். நாம் உறுப்பினவர்களாயிருக்கிற இந்த புதிய முறைமைக்குரிய விதிமுறைகளை நன்றாக நோக்கிப் பார்க்கவேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். கிறிஸ்துவின் பின்னடியார்கள் தங்கள் சொந்த சுயநல விருப்பங்களை தேடுவதற்கு பதிலாக, மற்றவர்களின் நலன்களை நோக்கிப் பார்க்கவேண்டும். தங்கள் சொந்த சந்தோஷத்தை தேடுவதற்கு பதிலாக மற்றவர்களின் சந்தோஷத்தை , அது நம்முடைய உடன்படிக்கையின் பொருத்தனையோடு எங்கு முரண்படாதிருக்கிறதோ, அங்கு மற்றவர்களின் சந்தோஷத்தைத் தேடவேண்டும்.

கிறிஸ்துவின் சீஷர்கள் தங்கள் சொந்த துயரத்தையே தேடவேண்டும் என்பதை இது அர்த்தப்படுத்தவில்லை. மாறாக, தங்களைக்காட்டிலும் மற்றவர்களை பிரியப்படுத்துவதற்கு நேரத்தையும் சிந்தையையும் கொடுக்கவேண்டும். "கிறிஸ்துவும் தம்மையே பிரியப்படுத்த நாடவில்லை". இதுவே நம்முடைய தலைவரும் மாதிரியுமானவர் நமக்கு முன் அமைத்திருக்கிற முன்மாதிரி என்று அப்போஸ்தலர் நமக்குக் கூறுகிறார். அவர் தன் சொந்த மாம்சத்தை பிரியப்படுத்துகிற காரியங்களைச் செய்ய நாடுவதற்கு அவர் இந்த உலகத்தில் இருக்கவில்லை. அதற்கு நேர் எதிராக, மனுக்குலத்தின் அனுகூலத்திற்காக தன்னுடைய சொந்த மாம்சப்பிரகாரமான விருப்பங்களையும், மன மகிழ்ச்சியையும்

நிராகரித்தார். எனவே அவருடைய அடிச்சுவடுகளில் நடப்பதற்கு நாம் முயற்சிசெய்கிறபோது, அதைச் செய்ய உடன்படிக்கை செய்கிறோம். சுயத்தை வெறுத்தல், சிலுவையை எடுத்தல் என்பது சுயசித்தத்தை நிராகரித்து, தெய்வீக மாதிரி மற்றும் தெய்வீகத்திட்டத்துடன் இசைவில் இருக்கிற ஒரு சுயநலமற்ற ஜீவியத்திற்கு வழிநடத்துகிறது என்பதை அர்த்தப்படுத்துகிறது.

நெருங்கிய உணர்வில் நம் சகோதரர்களும் நம் அயலார்களும்

அப்போஸ்தலர்களது வார்த்தைகளின் மீதான இந்த வெளிச்சத்துடன், அப்.பவுலினால் பயன்படுத்தப்பட்ட ‘‘பிறர்’’ என்ற வார்த்தையின் முதன்மை அர்த்தம் , நம்மோடு நெருங்கியிருப்பவர்கள் என்பதே நம் கருத்தாய் இருக்கிறது. அதாவது கிறிஸ்துவின் சபையில் நம்முடைய சகோதரர்கள் நம்முடைய ‘‘பிறராக’’ இருக்கிறார்கள். ஏனென்றால் அவர்கள் நம்முடைய சொந்த மட்டத்தில்(they are on our own plane) இருக்கிறார்கள். அவர்களைக் கட்டியெழுப்புவதில் அவர்களை பிரியப்படுத்த நாம் விசேஷமாக தேடவேண்டும். நாம் அவர்களை மாம்சத்தின்படி பிரியப்படுத்துவதை இது அர்த்தப்படுத்துவ–தில்லை. இப்படிச்செய்வது அநேக சந்தர்ப்பங்களில் அவர்களின் கட்டி எழுப்புதலுக்கு முற்றிலும் நேர்மாறாக இருக்கும். நாம் சகோதரர்களை சரியாக பிரியப்படுத்தவேண்டுமானால், அவர்களின் உண்மையான மனதை ஆவிக்குரிய மனதை, அன்பு மற்றும் விசுவாசம் மற்றும் வைராக்கியத்திற்காகவும் எழுப்பவேண்டும். பிரியப்படுத்துதல் என்ற வார்த்தை இங்கு ஒரு வரையறுக்கப்பட்ட உணர்வில் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறதை

இது சுட்டிக்காட்டுகிறது. எல்லா ஜனங்களையும் பிரியப்படுத்துவது நமக்கு இயலாததாய் இருக்கிறது. நாம் பெற்றிருக்கிற வாய்ப்புக்கேற்ப அவர்களின் நன்மைக்காக நம்முடைய ஆற்றல்களின் இயக்கம் இருக்கவேண்டும். அவர்கள் பரிசுத்தவான்களாக இல்லாவிட்டாலும் இயன்றவரை ‘‘அன்புக்கும் நற்கிரியைகளுக்கும்’’ அவர்களை ஏவ வேண்டும் தூண்டவேண்டும் –கிளர்ச்சியுறச் செய்யவேண்டும். கோபத்திற்கோ அல்லது வன்மத்திற்கோ அல்லது பாவத்துக்கோ அல்லது மற்ற எந்த தகுதியற்ற காரியத்திற்கோ அல்ல, ஜனங்களை கட்டியெழுப்புவதற்கு அவர்களை பிரியப்படுத்துவதில் நாம் எப்போதும் வெற்றி பெறுகிறவர்களாக இல்லாமல் இருக்கலாம். அவர்களுக்கு ஊழியம் செய்வதற்கான நம்முடைய முயற்சிகளில் சகோதரர்கள் பிரியப்படுவதற்கு பதிலாக வேதனைப்பட்டதாக உணரும் தருணங்களும்கூட இருக்கலாம். இருப்பினும் கட்டியெழுப்பப்படுதலுக்காக அவர்களைப் பிரியப்படுத்த நாம் தேடுவோமானால், தெளிந்த புத்தியின் ஆவியை செயல்படுத்த முயற்சி செய்தால் நம்முடைய வழிமுறையானது மற்றவர்களின் அங்கீகாரத்தை பெற்றாலும் பெறாவிட்டாலும், கர்த்தருடைய அங்கீகாரத்தையும் ஆசீர்வாதத்தையும் பெற்றிருக்கும்.

எனவே ‘‘நம்மில் ஒவ்வொருவரும் பிறருடைய பக்திவிருத்திக்கு ஏதுவான நன்மை உண்டாகும்படி அவனுக்குப் பிரியமாய் நடக்க’’ பெருமுயற்சி செய்வோமாக. அண்டை அயலகத்தைப் பற்றிய இந்தக் காரியம், அருகில் இருப்பதன் நிலைமை சபைக்கு அடுத்து, நம்முடைய சொந்த குடும்பங்களுக்குள் நீளுகிறது. நிச்சயமாக நம்முடைய குடும்பமே பூமிக்குரிய கடமைகள் மற்றும் உலகியல் தேவைகளைப் பொறுத்தவரை முதல் உரிமை பெறுகிறதாக இருக்கும். அவர்களே மாம்சத்தின்படி நம்முடைய அயலாராகவும் மிகவும் நெருக்கமானவர்களாகவும் இருப்பார்கள். அவர்களின் கட்டியெழுப்புதலுக்காக நாம் அவர்களை பிரியப்படுத்தத் தேடவேண்டும். இதே கொள்கை நாம் உடனடியாக காணமுடிகிற இறைச்சிக் கடைக்காரர், ரொட்டி விற்பவர், ஐஸ் விற்பவர் மற்றும் பலரிடத்திலும் நீட்டிக்கப்படும். அவர்களுடைய காயத்தில் அவர்களில் எவரையும் நாம் பிரியப்படுத்தக்கூடாது அல்லது அது எந்த வழியிலும் அவர்களுடைய கட்டி எழுப்புதலுக்காக இருக்காது. நாம் உலகத்தின் வழிமுறைகளுக்கு இறங்கிப் போகக்கூடாது. நன்மையில்லாததும் தூய்மையில்லாததுமான புனைக் கதைகளை சொல்வதற்கு அவர்கள் விரும்பினால் நாம் அவர்களுடன் கலந்துகொள்ளக்கூடாது. உண்மையாக இருக்கிறவைகள் மூலம் அவர்களைப் பிரியப்படுத்த முடியவில்லையென்றால், நாம் தேவையற்ற தொடர்பை தவிர்க்கவேண்டும். நாம் நன்மை செய்யவும் நல்லொழுக்கத்தை போதிக்கவும் மட்டுமே செய்யவேண்டும்.

உலகம் நன்மையை அங்கீகரிக்கிறது

நம்முடைய அயலார் எல்லாரையும் இயன்றவரை பிரியப்படுத்த முயற்சிசெய்யவேண்டும். நாம் மூர்க்கமான வழியில் கடிந்துரைத்தால் அது அவர்களை பிரியப்படுத்துவதாக இருக்காது, அவர்களை கட்டியெழுப்புவதாகவும் இருக்காது. மிகவும் உலகப்பிரகாரமாக இருக்கிற ஜனங்களுக்கும்கூட நாம் முறையாக கண்டிக்கக்கூடிய வழி ஒன்று இருக்கிறது. இந்த உலகம் அவர்கள் ஒப்புக்கொள்வதற்கு விரும்புவதைவிட, உயர்ந்த ஒழுக்கரீதியான மதரீதியான தரநிலையைப் பெற்றிருக்கிறது. அவர்கள் வெளிப்படையாக ஏளனமாக இகழ்ந்தாலும்கூட அவர்களது இருதயங்களில் நன்மையான–வைகளையே அங்கீகரிக்கிறார்கள். தங்கள் சொந்த வாழ்க்கையில் தூய்மையற்று இருக்கிறவர்களும் தூய்மையான சமுதாயத்தை விரும்புவதை நாம் அநேக சமயங்களில் பார்க்கிறோம். தங்களைத்தாங்களே கறைப்படுத்தி இருந்தாலும் அவர்கள் நன்மையைப் பற்றின சில மதிப்பீட்டைக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் எதைத் தொட்டாலும் அது கறைப்படுவதற்கு வாய்ப்பு இருக்கிறது.

உலகப்பிரகாரமான ஜனங்களுக்கு தற்காலத்தில் ஒரு பெரிய அளவில் நாம் நன்மை செய்யமுடியும் – குறைந்தபட்சம் அந்த அளவிலான பலன் பொதுவாக வெளிப்படுத்தப்படும் என்று நாம் எதிர்பார்ப்பது நமக்கு முறையானதாக இருக்காது. தேவனுக்கும் சத்தியம் அனுமதிப்பதற்கும் முடிந்தவரை உண்மையாய் இருந்து, கூடுமானவரைக்கும் பிரியப்படுத்துவதே நம் குறிக்கோளாக எப்போதும் இருக்கவேண்டும். நாம் எப்போதும் சண்டையுடன் உலகத்திற்குள் செல்கின்ற முரட்டுத்தனமான வகையினராக இருக்கவேண்டாம். அதற்கு பதிலாக "நம்முடைய நற்கிரியைகளைப் பார்த்து சந்திப்பின் நாளிலே தேவனை மகிமைப்படுத்தும்படி" நம் வெளிச்சம் பிரகாசிக்கும்படி செய்யவேண்டும். சத்தியத்தின் வல்லமையினால் இப்போது இனிமையான அன்பான ஆவியை உலகத்திற்கு நாம் கொடுக்கமுடியும் என்பதே மிகச்சிறந்த பரிந்துரையாக இருக்கிறது. கர்த்தருடைய ஜனங்கள் எல்லாரிடத்திலும் – விசேஷமாக தேவனுடைய சபையில், அதோடு நம்முடன் தொடர்புகொள்கிற எல்லாருடனும் அன்பை பகிர்ந்தளிக்கிறவர்களாக இருக்கவேண்டும்.

எச்சரிப்பின் வார்த்தை

சத்தியத்துடன் இசைவில் இல்லாத அல்லது ஒருவேளை ஓரளவு இசைவாயிருந்து, கர்த்தருக்கு தம்மை முழுவதும் அர்ப்பணிக்காத கணவனையோ அல்லது மனைவியையோ உடைய கர்த்தருடைய பிள்ளைகளில் சிலர் தவறு செய்து, தங்கள் முன்மாதிரிகை ஒருவேளை தங்கள் துணையின் நலனின் முன்னேற்றத்தை தடுக்குமோ என நாம் பயப்படுகிறோம் என்று இங்கு கூறுகிறோம். உதாரணமாக, ஒரு கணவன் முழு அர்ப்பணிப்பு செய்திருந்து, அவர் மனைவி அப்படி செய்யாதவராக இருந்தால், சத்தியத்திற்கான அவரது வைராக்கியம், மனைவி அழுத்துகிற வீட்டு பராமரிப்பு போன்ற சுமைகளை தாங்குவதற்கு உதவிசெய்வதில், தனது கடமையைப் புறக்கணிப்பதற்கு வழிநடத்தாதபடிக்கு அந்த கணவன் மிகுந்த அக்கறையை பயிற்சி செய்யவேண்டும். அவரது மனைவியினுடைய உண்மையான தேவைகள் அல்லது வசதிகளுக்கு ஊழியம்செய்வதில் அவர் ஒரு விசேஷித்த கடமைப்பட்டிருக்கிறார் என்ற உண்மையை அவர் கவனிக்கத் தவறுவதற்கு அவரை இயக்கும்படி, தன்னார்வ வேலைகள் சபைகூடுகைகள் அவருடைய உபரி நேரத்தை அதிகமாக நிரப்பக்கூடாது.

கர்த்தருக்கு முழுமையான அர்ப்பணிப்பு அறிக்கை செய்திருக்கிற கூட்டாளியின் தரப்பில், அன்பிலும் அக்கறையோடு கவனிப்பதிலும் குறைவுபடுவதனால் சத்தியத்தை முழுமையாக ஏற்றுக்கொள்வதிலிருந்து சிலர் கசப்பூட்டப்பட்டு, தடைசெய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள் அல்லது அவர்கள் எதிர்க்கும்படி வழிநடத்தப்படுவார்கள் என்று நாம் அஞ்சுகிறோம். நாம் உண்மையில் முழுவதுமாக கர்த்தருடையவர்களாக இருக்கிறோமென்றால், அதை நிரூபிக்கவேண்டிய முதல் இடம் நம் வீடாக இருக்கிறது. நம்முடைய வீடுகளுக்கு வெளியே சத்தியத்தின் ஊழியத்திற்கான எந்த அளவிலான வைராக்கியமும் நம் குடும்பங்களுக்கு நாம் கடமைப்பட்டிருக்கிற, அவர்கள் எதிர்பார்ப்பிற்கு உரிமைபெற்றுள்ள கடமைகளிலிருந்து நம்மை விடுவிக்காது. நம் கடமைகளை நிறைவேற்றுவதே சத்தியத்திற்கான உண்மையான ஊழியமாகவும், பலசமயங்களில் மிகவும் பயனுள்ள ஒன்றாகவும் இருக்கிறது. தண்ணீர் அல்லது கரி அல்லது மரக்கட்டை சுமந்துசெல்வது அல்லது ஒரு கணவன் தன் மனைவிக்கு வழங்கவேண்டிய அல்லது வழங்கக்கூடிய மற்ற உண்மையான சேவைகள் இருக்குமானால் , அவைகள் மற்ற எந்த சேவைக்காகவும் புறக்கணிக்கப்படக்கூடாது. அவள் சில கூடுமைகளில் கலந்து கொள்ளவிருப்பமாயிருந்தால், அவளுடைய தோழமையை மதித்துணர்வதையும், அவள் கலந்துகொள்வதில் மகிழ்ச்சியையும் அவர் காண்பிக்கட்டும்.

இதே விதி அர்ப்பணிக்கப்பட்ட மனைவிக்கும் பொருந்துகிறது. சிலநேரம் மற்றும் சில தனிப்பட்ட சேவை, கணவனின் நியாயமான தேவைகளாக இருக்கிறது. இந்த வழிகளில், நீதியின் ஆவியையும், அன்பின் ஆவியையும், தெளிந்தபுத்தியின் ஆவியையும் அந்த மனைவி பயிற்சி செய்யவேண்டும். மேலும் மனைவியின் புதிய நலன்களின் காரணத்தினால் அவன் மறக்கப்பட்டான், அன்பு கூறப்படவில்லை, கவனிக்கப்படவில்லை என்று கணவன் உணர்வதற்கு காரணமாக அவள் இருக்கக்கூடாது. வீட்டின் முழு உரிமைபெற்ற தலைவனாக கணவன் இருக்கிறான். தேவனுடைய ஒவ்வொரு பிள்ளைக்கும் கடமைகளாக இருக்கிற வேலைகள் இருக்கிறது. அவற்றை புறக்கணிப்பது அல்லது மறுப்பது கணக்கிடமுடியாத தீங்கை விளைவிக்கிறதாக இருக்கும். நாம் கர்த்தருக்கு நம்மை அர்ப்பணித்திருக்கிறபோது, ஒரு கணவராக ஒரு மனைவியாக அல்லது பெற்றோராக அல்லது குழந்தையாக இவர்களின் உண்மையான கடமைகள் ஒருபோதும் ரத்து செய்யப்படக்கூடாது. அர்ப்பணிக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு பரிசுத்தவானும், ஜெபத்தினாலும் வார்த்தையை கற்பதனாலும், நம் வாழ்வின் தெய்வீக ஏற்பாடுகளினாலும் நம்மைப்பற்றிய கர்த்தருடைய சித்தத்தை உணர்ந்துகொள்ளத் தேடவேண்டும். அதனால் நாம் நம் தேவனை மகிமைப்படுத்துகிற "நடமாடும் நிருபங்களாக" இருக்கமுடியும். மேலும் அவர் நிமித்தமாகவோ அல்லது நம்முடைய சொந்த கிறிஸ்தவ வாழ்க்கைத்தொழிலின் மீதும் கண்டனத்தை கொண்டுவராமல் இருக்கமுடியும்.

பலிசெலுத்துதலே நம்முடைய விசேஷித்த பணி

இந்த தற்காலத்தில் நம்முடைய அலுவல், நம்முடைய வாழ்க்கைத்தொழில், நம்முடைய அழைப்பின் விசேஷப் பணி தியாகம் செய்தல் அல்லது பலிசெலுத்துதல் என்பதை ராஜரீக ஆசாரியத்துவத்தின் ஒவ்வொரு அங்கத்தினரும் நினைவில் கொள்ளவேண்டும். கர்த்தருடைய ஜனங்களால் அடிக்கடி உணர்ந்துகொள்ள முடியாத ஊழியத்தின் ஒரு

வடிவம் என்னவென்றால், நம்முடைய சொந்த விருப்பங்கள் அல்லது திட்டங்களை, நம்முடைய சொந்த வழிமுறைகளை, அல்லது முன்னுரிமைகளை, அதாவது அது தனிப்பட்ட முன்னுரிமையின் விஷயமாக மாத்திரம் இருக்கும்போது அவற்றை நிராகரித்துவிட்டு, அதற்கு பதிலாக மற்றவர்களின் திட்டங்களை விருப்பங்களை முன்னுரிமைகளை சமாதானத்தின் நலன்களுக்காக ஏற்றுக்கொள்வதற்கான வாய்ப்பாக இருக்கிறது. காரியத்தை ஒரு வழியிலோ அல்லது மற்றொரு வழியிலோ பெறுவதில் கர்த்தர் மிகவும் பிரியப்படுவதாக நாம் நம்புகிற இடத்தில், நம்முடைய சொந்த விருப்பங்களை நிறைவேற்றுவது பெரும்பாலும் ஒரு ஆசீர்வாதத்தை நிரூபிக்கிறது. அதாவது அன்பையும் அக்கறையையும் வழங்குகிறவருக்கும், அதைப் பெறுகிறவருக்குமாகிய இருவருக்குமே அது ஒரு ஆசீர்வாதத்தை நிரூபிக்கிறது. இதுவே அன்பின் ஆவி எஜமானரின் ஆவி.

கிறிஸ்துவின் சரீரத்தில் உள்ள வேறுபட்ட அங்கத்தினர்கள் தாங்கள் மரபுரிமையாகப்பெற்ற பல்வேறு பலவீனங்களை உடையவர்களாயிருந்து, அவைகளுக்கெதிராக வாழ்நாள் முழுவதுமான ஒரு போராட்டத்தை அவர்கள் கூலியாக தரவேண்டும். மேலும் இந்த பலவீனங்கள் சில சமயங்களில் மற்றவர்களுடைய வசதிகளில் ஓரளவு தலையிடும் வகையிலும், அதேபோல் தங்களுக்குள்ளும் இருக்கிறது. இங்கு அப்போஸ்தலர் ''பலமுள்ளவர்களாகிய நாம் பலவீனருடைய பலவீனங்களைத் தாங்கவேண்டும்'' என்ற ஆலோசனையான வார்த்தையை வழங்குகிறார். அப்படிப்பட்ட ஒருவரிடத்தில் நட்பு ரீதியில் வெளிப்படுத்தி, அவருடைய குறைபாட்டிலிருந்து விடுபட அவருக்கு உதவ முயற்சிசெய்ய வேண்டும் என்றும் இது சுட்டிக்காட்டுகிறது. நம்முடைய பொறுமைக்கான சோதனையை தாழ்மையுடன் தாங்கிக்கொண்டு, சாந்தம் மற்றும் அன்பின் ஆவியில் இதை நாம் செய்யவேண்டும். நம்முடைய சொந்த சரீர மற்றும் மன ஆறுதலின் பெரிய மகிழ்ச்சியை முதன்மையாக நாம் நாடாமல், அவருடைய நன்மைக்காகவே செய்ய நாடுகிறோம். அவருடைய பிழையை சரியென்று நாம் எண்ணிக்கொண்டு எளிதாய் அலட்சியப்படுத்துவதன் மூலம் அவரது மேம்பாட்டிற்காக அவரை பிரியப்படுத்தாமல் தகுந்த சந்தர்ப்பம் வரும்போது அதற்கெதிராகப் போராடும்படி அன்புடன் வலியுறுத்தவும்,, இவ்வாறு அது அசவுகரியத்தை வருவித்தாலும் தாழ்மையோடும், பொறுமையோடும் ஒப்புவிக்கவேண்டும்.

இந்த ஆவி மேலோங்கி இருக்குமானால் அப்போஸ்தலர் மேலும் காண்பிக்கிறார்(1கொரிந்தியர் 12:24–26), சரீரத்திலே பிரிவினை உண்டாயிருக்க தேவையில்லை. ஏனெனில் எல்லா அங்கத்தினரும் ஒருவருக்கொருவர் பரஸ்பர அக்கறையையும், பரஸ்பர அன்பையும் கொண்டிருக்கிறார்கள் –அதாவது, நன்மையாய் இருக்கிற எல்லாவற்றையும் ஊக்கப்படுத்துவதற்கும் பலப்படுத்துவதற்கும் நாடுகிற ஒரு அக்கறையை, தகுதியற்றதாய் இருக்கிற எல்லாவற்றையும் நம்முடைய உதாரணத்தினாலும் சில சமயம் அன்பான வார்த்தையினாலும் தடைசெய்ய நாடுகிற ஒரு அக்கறையை, குறைபாட்டின்மீது அதன் போர்வையைப் போடுகிற ஒரு அன்பை, பலவீனமான சகோதரரையோ அல்லது சகோதரியையோ மற்ற சகோதரர்களின்கடிந்துகொள்ளுதலுக்கு அவர்களைக் காட்டிக்கொடுப்பதற்குப் பதிலாக, அந்த தவற்றை முழுவதும் மறைப்பதற்கான முயற்சிகளைக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவ்வாறு அன்பில் ஒன்றிணைந்து பின்னப்பட்டிருக்கிற கிறிஸ்துவின் உண்மை சபையில், ஒரு அங்கம் பாடுபட்டால் எல்லா அங்கங்களும் அவரோடு பாடுபடுவார்கள் அல்லது ஒரு அங்கம் கனப்படுத்தப்பட்டால் எல்லா அங்கங்களும் அவரோடு களிகூறுவார்கள். எப்படி பூமிக்குரிய குடும்பத்தில் ஒரு அங்கத்தினர் கனத்துக்குரிய தனி சிறப்பிற்கு உயர்த்தப்படும்போது அந்த குடும்பத்தில் உள்ள எல்லா உறுப்பினர்களும் அந்த கனம் மற்றும் சந்தோஷத்தில் பங்கு பெறுகிறார்களோ அதுபோல, இவர்களும் ஓரளவிற்கு அந்த கனத்தில் பங்கு பெறுகிறார்கள்.

உங்கள் வெளிச்சம் பிரகாசிக்கக்கடவது!

அப்படிப்பட்ட சுய தியாக அன்பிற்கு தாழ்மை, தயவு, பொறுமை மற்றும் விசுவாசத்தின் ஆவி எவ்வளவு அவசியமாயிருக்கிறது. இந்த நிலையின்மீது போதகரின் வார்த்தைகள் மிகவும் ஆற்றல் வாய்ந்ததாய் இருக்கிறது – ''நீங்கள் மனந்திரும்பி(உலகத்தின் ஆவியிலிருந்து கிறிஸ்துவின் ஆவிக்கு) பிள்ளைகளைப்போல் ஆகாவிட்டால் (சாந்தத்திலும் கற்றுக்கொள்ளுதலிலும்) பரலோக இராஜ்யத்தில் பிரவேசிக்க மாட்டீர்கள்''. இந்த ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட கிறிஸ்துவின் பிரமாணம், அன்பின் பிரமாணம் அர்ப்பணிப்பின் மூலம் கிறிஸ்துவின் நாமத்தை தரித்திருக்கிற எல்லாரிடத்திலும் ஆட்சிசெய்ய வேண்டும். அதன் புனிதமான பரிசுத்த செல்வாக்கு, சகோதரர்கள் மத்தியில் மாத்திரமல்ல, உலகத்தின்மீதும்கூட இருதயத்தில் உள்ள தேவ கிருபையின் விளைவுக்கு ஒரு வல்லமையுள்ள சாட்சியாக நம்மிலிருந்து பிரகாசிக்கச்செய்யவேண்டும். இவ்வாறு ஒரு ஜீவியத்திற்குள் பெறப்பட்ட தேவ அன்பு, சமாதானத்தையும் இசைவையும் மகிழ்ச்சியையும் கொண்டுவரும் என்பதை அவர்களுக்கு செயல்விளக்கமாக காண்பிக்கவேண்டும். அது நேரிய, அர்ப்பணிப்பு உள்ள உண்மையுள்ள கணவர்களை உருவாக்கும்: அதிக அன்புள்ள உண்மையுள்ள மற்றும் மென்மையான மனதுள்ள மனைவிகளை உருவாக்கும், அதிக கீழ்ப்படிதலும் அன்புமுள்ள பிள்ளைகளை உருவாக்கும். அதிக கருணையுள்ள நல்ல அண்டை வீட்டாரை உருவாக்கும் என்பதையும், இது நம்முடைய அனுபவங்களின் உபத்திரவத்தில் ''கலங்கியிருக்கும் தண்ணீர்களின்மீது எண்ணெயை ஊற்றும்'', அது செல்கிற இடங்களிலெல்லாம் ஆசீர்வாதத்தைக் கொண்டுவருகிறது என்பதையும் அவர்களுக்கு வெளிப்படுத்திக் காட்டவேண்டும்.

––––––